

Δημήτρης Τζιαντζής

Ποια είναι η νέα κόκκινη γραμμή για τον ΣΥΡΙΖΑ; Πότε θα έρθει το «ως εδώ και μη παρέκει», η στιγμή που θα χτυπήσει π.χ. ο Τσίπρας το χέρι στο τραπέζι και θα πει ότι δεν είναι διατεθειμένος να κάνει πίσω, να βάλει κι άλλο νερό στο κρασί του, προκειμένου να ενισχύσει την κυβερνητική του προοπτική;

Το τελευταίο χρονικό διάστημα οι κόκκινες γραμμές ξεπλύθηκαν κι άλλο και έχουν γίνει ακόμα πιο ροζ, με μεγάλο κομμάτι των ψηφοφόρων να υιοθετεί το δόγμα «κυβέρνηση πάση θυσία» - ότι δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να κάνει τα πάντα προκειμένου να γίνει κυβέρνηση και να μην αφήσει τις αριστερές-αριστεριστικές καταβολές και ευαισθησίες να σταθούν εμπόδιο.

Τα τελευταία χρόνια, στο πλαίσιο της «ρεαλιστικής προσαρμογής», μια σειρά από στελέχη (με πρωτεργάτες τους κυρίους Σταθάκη και Δραγασάκη) έδωσαν διαδοχικές διαβεβαιώσεις σε επιχειρηματικά και διεθνή συμφέροντα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να αμφισβητήσει ποτέ το ευρώ, «δεν θα σκίσει τη δανειακή σύμβαση», δεν πρόκειται να αμφισβητήσει το σύνολο του χρέους, θα σεβαστεί τις υποχρεώσεις και τις συμφωνίες της χώρας εκτός από το Μνημόνιο, δεν θα προχωρήσει σε μονομερείς ενέργειες κ.λπ.

Σκίτσο του Πάνου Ζάχαρη

Παρά τη σφοδρή κριτική, τόσο από δυνάμεις της Αριστεράς, όπως το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όσο και από το εσωτερικό του κόμματος, οι υποχωρήσεις από παραδοσιακές θέσεις της κοινωνικής Αριστεράς δεν φάνηκε να απασχολούν μεγάλο τμήμα της κοινωνίας που πλήττεται από τα μέτρα και επιθυμεί άμεση και ρεαλιστική λύση στα προβλήματα.

Ερχόμαστε στο νέο σκηνικό μετά τις ευρωεκλογές, όπου ακόμα και οι νέες δημόσιες διαβεβαιώσεις του Αλέξη Τσίπρα ότι **«ανήκουμε στο ΝΑΤΟ κι αυτό δεν αμφισβητείται»**, αντιμετωπίζονται με κατεβασμένα βλέμματα και παγωμένα χαμόγελα, χωρίς σχεδόν κανέναν μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ να μην τολμά να βγάλει κιχ για να μη κατηγορηθεί ότι θέλει να βλάψει την εικόνα του κόμματος.

Λίγα εικοσιτετράωρα μετά την εκλογή της Ρένας Δούρου στην Περιφέρεια Αττικής έκλεισε η περίφημη ιστορική συμφωνία μεταξύ παραγόντων της ΑΕΚ και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ για την ανέγερση **της «Αγίας Σοφίας» στη Νέα Φιλαδέλφεια.**

Εύλογα αναρωτιέται κανείς: όταν ο ΣΥΡΙΖΑ τα βρίσκει τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα με τα επιχειρηματικά συμφέροντα τώρα, που είναι αντιπολίτευση, τι αντίσταση θα προβάλλει όταν και αν έρθει στην εξουσία;

Σε ποιο δρόμο διαπαιδαγωγεί τους οπαδούς του; Στο δρόμο της σύγκρουσης ή της υποταγής;

Οι αντιδράσεις αυτή τη φορά ήταν πιο έντονες εντός ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό συνδέονται με την υπαρκτή σύγκρουση μεταξύ των οργανωμένων δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ και του συνεχιζόμενου ανοίγματος της ηγεσίας σε πρόσωπα εκτός κόμματος. Σε ποιο βαθμό οι αντιδράσεις για τη «μεγάλη, δημοκρατική, πατριωτική παράταξη» που οραματίζεται ο Αλέξης Τσίπρας αφορούν υπαρκτές πολιτικές διαφορές και σε ποια περίπτωση κυριαρχούν οι προσωπικές φιλοδοξίες κομματικών μηχανισμών που θίγονται από τους νέους συσχετισμούς και την προοπτική υποβάθμισής τους;

Το γεγονός ότι ο Μανώλης Γλέζος ανακοινώθηκε ως υποψήφιος για την ευρωβουλή την τελευταία στιγμή, ωσάν επιλογή ανάγκης, και κατάφερε να πάρει 120.000 ψήφους περισσότερες από τη δεύτερη εκλεγμένη, όπως και το ότι οι επιλογές της «κοινωνίας» σάρωσαν έναντι των κομματικών υποψηφιοτήτων δημιουργεί μια νέα πραγματικότητα την οποία δεν μπορεί κανείς να αγνοεί. Το ότι ο μοναδικός ευρωβουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ στην προηγούμενη ευρωβουλή, ο **Νίκος Χουντής**, δεν κατάφερε να επανεκλεγεί επίσης δεν είναι τυχαίο.

Στελέχη των διαφόρων τάσεων του ΣΥΡΙΖΑ βλέπουν να μεγαλώνει η αντίθεση και η δυσανάλογη ανάπτυξη ανάμεσα στην επιρροή τους στην οργανωμένη κομματική βάση και στην κοινωνική τους απήχηση, η οποία είναι αισθητά μικρότερη. Αυτή τη στιγμή, με αφορμή τις στενές επαφές « τρίτου τύπου » με επιχειρηματικά συμφέροντα, διεξάγεται μια διαμάχη που αφορά την οργανωτική διεύρυνση του ΣΥΡΙΖΑ και το βαθμό ενεργοποίησης των τοπικών οργανώσεων και των μελών στις διαδικασίες.

«Πώς γίνεται ο ΣΥΡΙΖΑ να κυριαρχεί στους νέους ψηφοφόρους και οι εκδηλώσεις να μοιάζουν με ριγιούνιον της γενιάς της πρώτης μεταπολίτευσης;» μας έλεγε με παράπονο μέλος του κόμματος που τόνιζε το χάσμα -αριθμητικό αλλά και γενεών- μεταξύ των ψηφοφόρων και της οργανωμένης βάσης, παρά τη μεγάλη αύξηση των εγγεγραμμένων

μελών κυρίως στα αστικά κέντρα.

Ένα σοβαρό πρόβλημα του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τις ιδεολογικές εκπτώσεις, παραμένει ότι δεν έχει καταφέρει να μετατρέψει στο βαθμό που επιθυμεί την απήχηση της πρότασης της αριστερής κυβέρνησης σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα σε ενεργητική στήριξη του κόμματος. Τα συνθήματα του Αλ. Τσίπρα περί «εκλογικής επιφυλακής» και τα σλόγκαν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αυτό το καλοκαίρι «δεν θα πάει για μπάνια», καθώς και η διαβεβαίωσή του ότι το φθινόπωρο θα στηθούν κάλπες εθνικών εκλογών απλώς επιχειρούν να υποβαθμίσουν το αντίθετο.

Δημοσιεύθηκε στο [ΠΡΙΝ](#), 15.6.2014